

der har tilsluttet sig de nævnte konventioner, og styrelsen har endvidere kendskab til lovgivningen m.v. i disse stater. Desuden har styrelsen etableret et netværk med kontakt til de relevante danske myndigheder, herunder domstolene, statsamtene, politiet, de sociale myndigheder og Udenrigsministeriet.

Dette svarer til de opgaver, som centralmyndigheden efter Haagerbørnebeskyttelseskonventionen skal varetage.

Selv om der efter udvalgets opfattelse for tiden umiddelbart ikke er behov for at regulere centralmyndighedens opgaver nærmere, foreslår udvalget alligevel, at der indsættes en bestemmelse i gennemførelsesloven, der bemyndiger ministeren for familie- og forbrugeranliggender til at fastsætte nærmere regler for centralmyndighedens virksomhed. Dette skyldes, at det kan blive nødvendigt at regulere centralmyndighedens opgaver nærmere, når der er indhøstet erfaringer med konventionens virke i Danmark. Udvalget foreslår endvidere, at der indsættes en mulighed for at delegere nogle af centralmyndighedens opgaver til andre myndigheder. Dette kan især være hensigtsmæssigt på det sociale område, hvor Socialministeriet eller Ankestyrelsen vil være bedre egnet til at varetage nogle af opgaverne som centralmyndighed, f.eks. i relation til vejledning af kommunerne om konventionens betydning for behandlingen af konkrete sager.

Udvalget har konstateret, at hvis et barn ulovligt er ført fra Danmark til en stat, der har tiltrådt Haagerbørnebeskyttelseskonventionen, eller ulovligt tilbageholdes dér, vil sagen være omfattet af retshjælpsordningen i børnebortførelsesloven, såfremt barnet forinden havde bopæl i Danmark og er under 16 år. Der er derfor ikke behov for at lovgive herom. Der henvises til betænkningens afsnit 3.6.3.3.

Udvalget finder ikke grundlag for at fastsætte regler om betaling af gebyr for den bistand, som centralmyndigheden eller andre myndigheder yder efter konventionen, jf. artikel 38, idet en sådan brugerbetaling ikke findes i børnebortførelsesloven.

3.5.1.5. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender kan tilslutte sig udvalgets overvejelser vedrørende udpegelse af centralmyndighed.

Der henvises til lovforslaget § 2 og bemærkningerne hertil.

Herudover finder ministeriet, at det kan være hensigtsmæssigt også at kunne overlade centralmyndighedens opgaver i forbindelse med forespørgsler fra

udlandet om anbringelse af et barn i Danmark efter artikel 33 til Socialministeriet eller anden relevant myndighed, især i relation til forhandlinger med udenlandske myndigheder om dækning af udgifter ved sådanne anbringelser. Se nærmere om artikel 33 i pkt. 3.5.3. Der henvises til de foreslåede §§ 9-10 samt bemærkningerne hertil.

3.5.2. Indhentelse og videregivelse af oplysninger m.v.

3.5.2.1. Oplysninger om barnet m.v.

Efter konventionens artikel 32 kan centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i en kontraherende stat, som barnet har en væsentlig tilknytning til, anmode centralmyndigheden i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, om en rapport om barnets situation. Formålet med bestemmelsen er at give myndigheder i en kontraherende stat, der er bekymret for et barn, der opholder sig i en anden kontraherende stat, mulighed for at få oplysninger om barnets situation. Den anmodede centralmyndighed har en adgang, men ikke en pligt, til at besvare en sådan anmodning. Centralmyndigheden kan overlade besvarelsen af sådanne henvendelser til andre myndigheder med nærmere kendskab til barnets situation. Der henvises til betænkningens afsnit 3.6.1.4.

Artikel 34 giver en kompetent myndighed, der overvejer at fastsætte beskyttelsesforanstaltninger over for et barn, mulighed for at anmode om oplysninger til brug herfor fra myndighederne i en anden kontraherende stat. Indhentelsen af oplysninger skal være begrundet i hensynet til barnet. Den anmodende myndighed skal i anmodningen godtgøre, at indhentelsen af oplysningerne er nødvendig af hensyn til barnet. Spørgsmål om udlevering af sådanne oplysninger om barnet og om andre involverede personer afgøres efter loven i den stat, der modtager anmodningen. Konventionen pålægger således ikke den pågældende stat en pligt til at udlevere oplysninger i større omfang, end den pågældende stats lovgivning tillader det, jf. betænkningens afsnit 3.6.1.5.

Artikel 36 i konventionen indeholder en underretningspligt for myndighederne i de kontraherende stater i tilfælde, hvor et barn er udsat for alvorlig fare, og hvor der er truffet beskyttelsesforanstaltninger, eller hvor sådanne er under overvejelse, mens barnet flytter til eller befinder sig i en anden kontraherende stat.

Der henvises til betænkningens afsnit 3.6.1.6 og 3.6.3.6.

I artikel 37 er fastsat en generel begrænsning i udvekslingen af oplysninger, idet den indeholder et forbud mod at bede om eller fremsende oplysninger om